

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se olagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Novi prorok — dr. Anton Mahnič.

II.

Človek, nepoznavajoč naših razmer, mogel bi soditi po naslovu lista, da se v njem obravnavajo uzvišeni nauki katoliške cerkve. A zmotil bi se silno. „Rimski katolik“ ima krvavo malo pravih krščansko-katoliških nauk v sebi; on ne pozná onega temeljnega nauka, na katerem sloni vesoljno krščanstvo, nauka: Ljubite se mej soboj! Iz njega veje ravno nasprotno: srd in sovraštvo, kakeršnima ni in ne more biti prostora v poštenih blagih srcih; srd in sovraštvo, katero je obiležje vsega javnega delovanja njegovega urednika. Zares, ko bi dr. Mahnič imel toliko moči, kakor je nima, tedaj bi svoje nazore mej narodom širil prav tako, kakor so svoje dni Nemci širili krščanstvo mej Slovani. Ako je torej list, iz katerega se dadó posnemati taki nazori, katolišk, tedaj program, kateri zastopa, ni rimsko-katoliški program, ki sloni na naukih Božjega našega učenika, temveč mora to biti katolicizem, ki se od rimsko-katoliškega prav bistveno razlikuje. V tem slučaju bode najprikladnejše, ako ga nazovemo po provenienciji njegovej „Goriški katolicizem“.

In v čem se javlja ta novi Goriški nauk? Pred vsem v napadih, kakor smo to omenili že prej; potem v poveličevanju lastne učenosti; dalje v trivialnostih in konečno v predrznem kritikovanju Božjega stvarstva.

Kar se napadov tiče, omeniti je, da kmalu ne bode že zaslužnejšega rodoljuba, nad čegar glavo bi ne bil dr. Mahnič zavihtil svojega biča. Najpreje je prišel na vrsto Gregorčič, potem Stritar, duhovnik Gorazd, Trdina, Levec, dr. Vošnjak — vseskozi možje, katerim „Goriški katolik“ ni vreden odvezati jermenov od njihovih nog. In kakošni so ti napadi? Stritarju očita, da nima nič izvirnega, ker se nazori, katere on zastopa v lepem našem slovstvu, nahajajo že pri starejših filozofih. Ko da bi vednost ne bila vsesplošna in ko da bi dandanes mogel kdo biti veljaven učenjak, ki bi ne poznal učenih predhodnikov svojih in ki bi individualnih svojih nazorov ne zidal na temeljih, katere si je, kot prvotnim svojim nazorom prikladne, osvojil iz njih! Ko bi dr. Mahnič bil sploh sposoben za

objektivno premišljevanje, tedaj bi pač lahko opazil sam na sebi, kako silno težko je biti dandanes izvirnim; vsaj je vse nazore, katere zastopa v svojem glasilu, nabral si iz knjig filozofov. Napaka je le ta, da sedaj slabo prebavljene in slabo razumljene prodaja strmečim čitateljem kot lastno blago. Pri tem se mu pač tudi zgodi, da iz kake srednjeveške šarteke pobere kako misel, katero je napredujoča katoliška cerkev vrgla že davno mej zarujavele, in da to misel z veliko glorio prodaja kot odsvit svojega duha.

Da je Stritar brezverec, kakor so brezverci vsi ostali slovenski pisatelji, ki ne nahajajo milosti v očeh dr. Mahničevih, razume se samo po sebi. „Goriškemu katoliku“ je mogoč vsak dokaz; vsaj absurdnosti v svojih trditvah vsled ogromnega svojega samoljubja zapaziti ne more. Konečno pa se na tak način, kakor dokazuje on, dá v resnici tudi dokazati vse in prav nič naj bi se ne čudil, ako bi kdo duhovniku, ki bi s prižnice priporočal milosrčnost do živalij ali pasjo zvestobo stavil v vzgled — in take propovedi smo že čuli — očital, da širi v cerkvi Schoppenbauerstvo. „Qui nimium docet, nihil docet“ — te besede, katere mu je sicer dozivljala že v spomin poklicanejša oseba, lahko bi si zapomnil dr. Mahnič, ko bi ne bil — dr. Mahnič.

„Goriškemu katoliku“ pa tudi ni do tega, da bi spreobrnil „brezverce“ mej Slovenci. To je dokazal s kritiko Vošnjakovega romana „Pobratimi“. Očita mu namreč, da v njih zagovarja in oznanjuje brezverstvo in to mu ni prav; ker je pa dr. Vošnjak pisal za „Družbo sv. Mohorja“ tudi jako verske spise, jezi in spodtika se tudi o tem. Čuden mož to. Ako bi kdo ne hodil v cerkev, očital bi mu to gotovo dr. Mahnič; ko bi pa istega dobil kedaj v cerkvi, podil bi ga ven, češ: kakó pa ti prideš sem. In to si drzne kdo imenovati rimsko-katoliško, ko nas vender ta vera uči, da je v nebesih večje veselje o jednom spokornjencu, ko o devet in devetdesetih pravičnih, ki pokore ne potrebujejo.

Rekli smo dalje, da dr. Mahnič kultivuje poveličevanje samega sebe. Po vseh njegovih spisih vleče se kakor rudeča nit neka bahatost, kakoršne pri pravih učenjakihi ni zapaziti. Veleumom priro-

jena je ob jednom tudi ljubezujiva skromnost in ponižnost, kakor ima to dr. Mahnič pač priliko občudovati v neposrednej svoji bližini. Te skromnosti in ponižnosti nedostaje se „Goriškemu proroku“. Svojo učenost stavlja on vedno nad vse in nobenemu Slovcu — ako ni pristaš njegovih nazorov — ne priznaje, da bi znal kaj temeljitega. Ako je tako obnašanje nevredno omikanega človeka, ne spodobi se posebno še za moža, ki zmatra samega sebe za najpopolnejšega katolika. Vsaj nas ravno krščansko-katoliška vera uči, da je ponižnost lepa krepost in vsaj imamo ravno v začetniku svete vere, v Izveličarju našem, najlepši vzgled skromnosti in ponižnosti.

Dr. Anton Mahnič zagaža dalje tudi prav pogostoma v trivialnosti. Da se njegovi napadi odlikujejo s tonom, ki ni navaden mej omikanimi ljudmi, omenili smo že prej.

Skrajno trivialno in frivolno pa je, ako se drzne najboljšim in najdelavnejšim našim možem očitati, da so vse, kar so storili, storili za denar. V očigled takim napadom vidimo še le, koliko iskrene ljubezni do naroda in domovine je potreba, da človek ne pusti vsega delovanja, katero mu večinoma prouzroča še denarnih žrtev. Pri drugih narodih bogatí pisatelji in nikdo jim tega ne očita; kajti ako ima navaden prekupčevalec, ki se ni učil družega, ko razpoznavati razno blago, pravico pridobiti si denarja, tedaj ima isto pravico v še večji meri gotovo oni, ki se zamore prištevati cvetu človeške družbe. Pri nas nobeden pisatelj ni še obogatel od duševnega svojega delovanja; pač pa je mnogi vsled pisateljavanja, katero je izvrševal vsled nekega notranjega nagona in iz iskrene ljubezni do naroda svojega, trpel gmotno škodo, ker je s tem zanemarjal posel, ki bi mu bil donášal lepe koristi. In vender tira zavist „Goriškega katolika“ dr. Mahniča tako dalje, da slovenskim pisateljem ne privoščí onega neznatnega dohodka, kateri jim je donášalo njihovo pisateljsko delovanje. Jos. Stritarju, ki je dni svojih lepšo polovico izpolnil z neutrudljivim delovanjem za prosveto slovenskega naroda, ne privoščí dr. Mahnič onih 2000 gld., katere mu je založnik plačal za zbrane njegove spise, ki obsejajo debelih šest zvezkov, in dr. Vošnjaku ne onega

LISTEK

Blóдне duše.

Roman.

Češki spisal Václav Beneš-Třebizský, preložil I. Gornik.

Prvi del.

II.

(Dalje.)

„Vrag vedi, kaj imata ta dva skupaj,“ rekel je seljak Ouřada svoji ženi, ko je videl Refundo stopati iz domu Květovega. „Rečem ti, žena, ta človek mi ne ugaja, dokler ga poznam, tudi dober kristijan ne bo. Kedaj pa smo ga videli v cerkvi? Rečem ti, žena, kdor je z njim odkar, je ravno tak.“

Seljak Ouřada pogledal je proti beli hiši z vrtom pod okni; bil je v vasi svetovalec. Pred kakimi dvajsetimi leti priženil se je nekd od Slanega; mnogo ni dobil. Dote ni imel nikake, in neki večer so baje pripeljali za njim brezrogo kravo, to je bil njegov delež; drugič pa so zopet zvečer pripeljali brcavega konja. Hlapec je rekel, da je dal za njega sto „šajnov“, kupil pa ga je v resnici od nekega potujočega konjederca za

nekoliko grošev. V Jiřicah pa se je delal gospoda, na sosede pogledoval je zviška in zbadal jih, kjer je mogel. Uklanjal se je gospodi in zato postal je svetovalec; pred nekojimi leti zaskominalo se mu je tudi po dostojanstvu sodnikovem.

„Glej mož, pri njem je bil čez noč, za te se niti zmenil ni, in ti si ga vender vabil,“ očitala je pri Kočárkovih mati seljaku z ostrim jezikom. „Prav vam je! Saj še govoriti ne znate! Kakor v jazbini tičíte. Vedno pravim, kam me je zanesel zli duh! Lahko bi bila prišla na dvor, bila bi vlastelinka, tu pa se ne zmeni za nas niti berač niti postopač! Pri nas bi takemu vrgli skorjico, in nihče se ne bi pečal z njim, mej vami pa je kakor knez. Tako smo tu, kakor v Ameriki!“

Mamki Kočárkovi se niti usta niso zapirala, tako izborna in tako brzo vršil ji je jeziček svoj posel. Mož dobrak je molčal, povedil glavo in šel vèn pogledat telico. Ona bila mu je jedina radost, in kadar je telica zamukala, pozabil je Kočárek vsega in najprej tega, da mati v sobi godrnja pred deco, kam da so ji vsi vrági prinesli, da je prišla z vsega na nič...

Primožila se je od Velvar, pred svatbo pripeljali so ji na cizah balo: staro, pred časom modro

skrinjo z rudečimi tiči. Ko so odprli skrinjo, bil je v nji polurazdrt verbas, dva brezuha lonca, kuharice in jedna blazina od dvotkanine z Bog vedí kolikoletnim perjem. A mamka z dežele se je pri Kočárku v petindvajsetih letih ošopirila, da je postala iz nje popolna pavica. Seljak Kočárek nakupil je v Rakovnici na semnji težke svile in potem nekoliko lehtij ošitkov dva prsta širokih, da bi bila njegova žena ostalim jednaka. Za nekaj časa nosila je že tudi z zlatom izšit telovnik. Kočárek pa se je dobrovoljno nasmihal, kadar se je ozrl na svojo ženo, kako ima lepo zrasteno telo, kako ji vse pristaja, kako se v tem vrti kakor po strunah, in radi svoje žene razbesedil se je že nekolikrat z ostalimi sosedi, v Milini na semnji se je jedenkrat celo stepel.

Žena pa je hotela, da bi bil svetovalec, da bi ne ostal vedno priprost kmet, češ da je Ouřada prihajač in da se vender skrival. Jiras niti ne ume treh križev prav zapisati, pa je tudi svetovalec in tudi gospóda govoré z njim.

Danes bil je Jiřicah vsem v glavah ves dan Refunda, zvečer stoprav pri ogajišči porazgovorili so se o njem. Ni jim hotelo iz glave, da se danes ni nikjer ustavil, šel je mimo njihovih hiš, kakor

denarja, kateri je v nagrado za svoje spise prejemal od „družbe sv. Mohorja.“ To je pač skrajna frivolnost od moža, kateri štiri zvezke svojega „Rimskega Katolika“ na slabem papirju in s slabim tiskom prodaja po dva goldinarja in o katerem doslej ni znano, da bi se bil zaradi prepričanja svojega odrekel dohodkov, katere prejema kot duhovnik vere, ki jo je ustanovil Oni, ki ni imel, kam bi bil položil Svojo glavo.

Judje.

Zgodovinska črtica.

VI.

Že smo omenili, da so Judje prihajali v Španijo kot rimski državljani. Okolu l. 300. bilo je že Judov v Iliriji, v Galiji in ob Reni. Tedanji Judje bavili so se s poljedelstvom, trgovino in obrtom; smeli so imeti zemljišča, opravljali so državljanske službe in imeli so svoja sodišča. Leta 418. bili so izključeni od vojaščine.

Ko so leta 711. osvojili Španijo Arabci, imeli so Judje popolno svobodo glede vere, to je, kar se tiče verskih stvari, neso bili odvisni od iztočnih akademij, kajti za talmud imeli so svoje moše. Čudo vito hitro množili so se Judje v Španiji; v samem Toledu, glavnem mestu Kastilije, prebivalo jih je 12.000.

Ne daje se tajiti, da so Judje imeli ugodno stališče. Imeli so popolno svobodo in imeli so — kar je zelo mnogo — svoja sodišča. Mudili so se najrajši v deželi, kjer jim je najbolj „kazalo“, zato vidimo, kako neprestano romajo iz mesta v mesto, iz dežele v deželo; nikjer nimajo obstanka ti „civilizovani nomadi“.

Naravno je torej tudi, da niso nikjer mogli imeti prave, iskrene ljubezni za deželo, v kateri so prebivali; niti so mogli imeti srca za narode, s katerimi so prebivali v deželi. Občne koristi neso bile Judov koristi. Hlepeli so le po bogatstvu in zato so množili zaklade, malo se brigajoč za načela, katera so vodila v tem pogledu krščanske narode. Zgodovina nam pripoveduje na mnogih straneh, kako so Judje v Španiji odirali krščansko ljudstvo, mi vemo, da Judov iz tega uzroka neso trpeli v nobeni deželi, v nobeni državi. Kakor iz Italije, tako so pregnali Jude iz Španije, iz Francije, z Angleškega, v obče iz vsake dežele. In gotovo neso storile tega države brez uzrokov, ki so nekaj izganjale Jude baš tako, kakor danes policija brezposlene postopače. Narodi mislili so le na to, kako bi se osvobodili nenasitenih judovskih krvopivcev. In ko so španjskih kristijanov pritožbe o Judih prišle v Rim, potegnil se je papež Gregor VII. na koncilu v Rimu leta 1078. za kristijane ter je omejil pravice Judom. Lahko si mislimo, da je stanje kristijanov bilo zelo neznosno, kajti le jeden glas slišal se je po vsej Španiji, glas, da je Jude treba izgnati iz dežele. Ta izgon zdel se je kristijanom jedino sredstvo, da se rešijo Judov. Na ta občni izgon pripravljala se je vsa Španija in temu gibanju postavila se je najprvo na čelo duhovščina. Leta 1391. propovedal je nadškof v Sevilji javno proti Judom in je s svojo gorečnostjo tako unel ljudstvo, ali kakor danes pravimo, tako je govoril vsemu ljudstvu iz srca, da je padlo na Jude v Kordovi, Ge-

da bi še nikdar ne bil vnjih in srečaval je kmete, kakor bi jih niti ne poznal.

„Kaj vam je povedal, Adamec?“ vprašal je Hrdlička nočnega čuvaja.

„Da so zli časi, oče,“ rekel je Adamec in se obrnil v stran.

„To vemo že od onih časov, ko smo hodili — v šolo.“

Hrdlička je zajecjal, spomnil se je hitro, da so, ko mu je bilo sedem let, prišli jedenkrat šolarji domov in mu povedali, da se je v Okrouhlini podrla na starega kantorja, kako je poskočil in kako je zavriskal, a od tega časa ni bil več v Okrouhelski šoli. Listek s petelinom prilepil je na kurnik, tablico pa je založil na kaščino okno. — Od Adamca ni zvedel niti besedice več.

„Kaj je prinesel Refunda novega?“

S tem vprašanjem ustavil je zvečer nočnega čuvaja svetovalec Ouřada.

„Da so bajé tam nekje daleč poslali kmetje cesarju na Dunaj pisanje po občinskem slugi.“

Ouřada zaškripal je z zobmi in stisnil pesti, Adamec pa se ni zmenil za to in šel po svoji poti.

Refunda učinil je danes v Jiřicah pravi strah, kakor ko bi kedaj v prosinci, ko je povsod vse belo, ko se po grmovih leskečejo srebrni lanci, nad za-

roni, Askelonu, Barseloni in v drugih španjskih mestih ter na Balearskih otokih. Pričela se je prava vojska, in Judje so bežali iz mest, bežali so iz Španije, da so le rešili svoje življenje. Le nekaj Judov je ostalo v Španiji; ti in tisti, katere so ujeli razjarjeni kristijani, dali so se krstiti iz strahopetnosti, toda le na videz; zakaj v srcu so ostali vender Judje.

In kam so bežali Judje iz Španije? Naravnost v severno Afriko, kjer so našli mirnejše zavetišče. Glavna stvar je bila, da jih ni bilo več v Španiji. Onih pa, ki so ostali doma, ni se bilo treba posebnosti bati, ker so se sami bali — izгона. Vender pa, da bi Jude mogli spoznati kristijan na prvi pogled, morali so Judje nositi posebna znamenja na obleki. Tako so bili stigmatizovani.

Judovska in krščanska načela o življenju neso se mogla nikakor sprijazniti, zato je tudi ne spojiti. Preveliko brezdno leži mej Judi in kristijani. Kristijani so želeli Judom dobro, hoteli so jih pridobiti za Kristusovo vero, in seveda, saj ni moglo biti drugače, prijeli so kristijani preostro Jude. Toda zaradi vere kot take neso jih preganjali. Preganjali so jih radi življenja, radi popačenosti in nesolidnosti, s katero se odlikuje Jud Nejudu nasproti. Sami Judje so bili krivi, da se je razburjenost proti njim širila bolj in bolj, in kako je moralo vse vreti in besniti, vidimo najjasneje iz tega, da so leta 1492. pregnali iz Španije več nego 300.000 Judov, to je malone vse Jude, kateri pregnanci so bežali v Maroko, Berberijo, Italijo, na Turško in v Portugal.

Do pregnanca čuti vsak človek usmiljenje, kajti brez stalne strehe in brez stalnega bivališča, za teboj preganjevalci; to ni veselo spremstvo. In vender čudno je, da preganjanj Judov neso nikjer sprejemali z veličnim veseljem, niti so jih pozdravljali oduševljeno. Še danes je tako, da se nam vselej milo stori, kadar vidimo, da si pojedine rod-bine morajo iskati kruha po svetu, da se ubijajo od nemilega do nedragega; in čudno je, da nas prav nič ne gane, kadar vidimo, kako se Jud seli po svetu in nas prešinja le jedno čustvo: da bi ga le k nam ne bilo. Pribeglih Judov neso v Italiji, neso jih ni na Portugalskem komaj pričakovali. Trpeli so jih, ker baš drugače ni bilo mogoče. Ivan II., kralj portugalski, potreboval je tisti čas denarja in si je mislil, da je zdaj, ko so prišli v deželo novi doseljenci, najlažje priti do denarja. Rekel je torej Judom, da jih vsprejme v deželi za osem mesecev, ako mu dobro plačajo. Judje so dobro plačali in so si mislili, ko poteče osem mesecev, skrbeli bodo že za druge mesece. Zmotili so se v računu. Poteklo je osem mesecev in Judje so morali s Portugalskega.

Španija bila je radikalno zčiščena za vedno, vsaj do danes, kajti danes ne šteje vsa Španija niti 500 judovskih duš!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 4. junija.

Če tudi se je volilno gibanje jedva pričelo, se vender že kaže, da bodo Mladočehi pridobili

sneženimi strehami najedenkrat zapel škrjanec. In vender je bil danes žalosten listopadni dan, škrjanci so že davno odleteli, slavčja gnezda v vrbovji zapadlo je uvelo listje, in glave črnih lesov začele so se gibati, ker so jim na senci sedali prvi poslanci zime: jata črnih, neuljudnih tičev.

Zvečer sešlo se je k sodniku na spomenek nekoliko sosedov, sami dobri znanci, sami pravi Podlesci. In ko so na ognjišči zapraskotali veseli plamenčki, zasmejal se je Květ, stopil k omari, izvlekel knjižico, dal jo Světluški in sedši mej goste rekel: „Prinesel nam je iz Prage novega čitanja. Te knjige so bajé kakor bi jih metal na ogenj. Začni Světluška!“ In devotka začela je o „Zdeňku ze Zasmuk“ ali o „Blaniških vitezih“.

Seljaki sedeli so kakor panjači, deca danes na pričkanje niti ni pomislila, in Adamec bi bil skoro pozabil, da lesena ura pri vratih bje deveto in da je čas čuvanju, in morebiti je prvič vzel svetlo trombo nerad, in ko je trobil, niso in niso mogli v vasi razbrati, koliko je ura. Zategnjeni glasovi splivali so se v jednega in bili so nekako slabši, kakor da bi v trombo ne pihal Adamec. Za nekoliko trenutkov bil je že zopet v sobi pri Květu.

(Dalje prih.)

precej sedežev v deželnem zboru češkem. Večine sicer ne bodo imeli, ker se Staročehi v potrebi lahko opirajo na zastopnike veleposestva, a njihovo število bode pa že tolikšno, da se bode vedno moralo jemati v poštev. Uspehi Mladočehov pa bodo imeli velik upliv ne le na češko, temveč tudi na avstrijsko politiko sploh. Državnozborni češki klub bode zgubil precej veljave, ker se mu bode lahko očitalo, da mnogi njegovi člani, kakor so baš deželnozbornske volitve pokazale, nemale več pravega zaupanja naroda. Češki državni poslanci bodo prisiljeni v državnem zboru odločnejše naglašati narodno pa tudi liberalno stališče. To bode pa dalo povod, da se bodo nemški konservativci in Poljeki začeli oddaljevati od Čehov. Mnogo Poljakov že sedaj vedno škili na levo, nemški konservativci tudi nikdar neso bili odkritosrčni prijatelji Slovanom, ter so jih podpirali le iz sebičnosti. Če bodo pa videli, da Čehi ne marajo podpirati brezpogojno vseh njihovih teženj, bodo pa jeli javno nasprotovati Slovanom. Tako utegne biti izid letošnjih deželnozbornskih volitev začetek razpada državnozbornske desnice. Nas Slované pa to ne sme strašiti. Prebili smo že tudi druge nezgode. Če bodo pa naši zastopniki znali prav porabiti položaj, nam utegne tudi preobrat biti še v korist.

„Čzas“ hvali dosedanje volilno organizacijo v Galleji, ki je bila v korist deželi in državi. Potem pa priporoča združitev vseh konservativnih sil dežele. Da pa bode tesnejša zveza mej deželnim zborom in gališko državnozbornsko delegacijo, naj bi poljski deželnozbornski klub volil za predsednika načelnika državnozbornskega kluba Javorskega. Zjedinenje je pa tem potrebnejše, ker nekateri elementi hočejo zasejati razpor mej mesta in „žlahto“. Iz pisave tega lista se jasno vidi, da se boji gibanja, ki se je letos začelo proti žlahti po mestih in se s časom utegne razširiti še na deželo. Kakor Staročehi, tako se boje tudi poljski vodje, da jim liberalnejši elementi izvijejo vodstvo iz rok; zaradi tega pa tako naglašanje potrebe združenja konservativnih elementov. S slovanskega stališča bi bilo le želeli, da bi prizadevanje poljskih demokratov bilo uspešno. Demokrati neso tako nasprotni Rusinom, nego so pa poljski aristokratje, ki na tihem še vedno sanjajo o lepih dneh, ki jih je imela poljska „žlahta“ v nekdanji kraljevini poljskeje. Nadejati se je celo, da bi se demokratje celo sporazumeli z Rusini, ko bi dobili vodstvo v roke. Razpor mej Poljaki in Rusini je pa jedna najbolj skelečih ran na slovanskem telesu. Če se ta spor poravnava, narejen je znaten korak do sporazumljenja mej Poljaki in Rusi.

Vnanje države.

Velicega pomena bila je napitnica ruskega carja knezu črnogorskemu. Z njo je dal razumeti, da Rusija hoče resno popustiti politiko, katere se je držala celo stoletje, to je, da se zana-prej ne bode več opirala na nemško prijateljstvo, temveč si podpre iskala le v slovanskem svetu. Povedal je car jasno, da je dobro spoznal, da Nemci neso bili nikdar odkritosrčni prijatelji Rusije. To napitnico so pač dobro tudi razumeli v Berlinu, Bismarck sedaj ne more več trditi, da ima on najkrajši pot v Peterburg. Nič ni pomagalo, da je novi nemški cesar, jedva da je nastopil, potoval v Peterburg. Ob Nevi so ga res slovesno vsprejeli, a dogodki so pa pokazali, da se novemu vladarju ni posrečilo pridobiti prijateljstva mogočne slovanske države. Rusi so spoznali, da so Nemci njih veliki nasprotniki in to spoznanje bode tudi močno uplivalo na rusko notranjo politiko. Nemci se ne bodo več nastavljali v višje ruske državne službe, nehala se bode ona nenaravna prikazen, da je v nekaterih službah, n. pr. v diplomatični, bilo skoro več Nemcev nego Rusov. Ti Nemci, naj so bili tudi ruski državljani, gotovo neso skrbeli posebno za blagor Rusije. Pa tudi v pribaltijskih pokrajinah bodo naredili konec gospodstvu nemškega elementa nad drugimi narodnostimi. V kratkem bodo porusili politehniki v Rigi.

Italijanski generalni konzul Durando je v Rimu popolnoma opravičil svoje postopanje. Vlada pa vender misli, da ni umestno, da bi se Durando še povrnil v Trst in ga hoče prestaviti za generalnega konzula v Tunis. Tako je ta zadeva poravnana, ki je bila toliko razdražila Tržaške irredentovce in dala povod interpelaciji v zbornici italijanskeje. Italijani v Trstu pa neso konzula sovražili le zaradi znane zadeve z notarsko zbornico, temveč sovraštvo izvira že od poprej. Nekoč hoteli so Italijani povodom neke italijanske obletnice prirediti banket. K temu banketu povabili so tudi Duranda. Ta je prihod obljubil s pogojem, da bode on najprej napil avstrijske državi in njenemu vladarju. Banketa potem ni bilo, ker ni šlo za demonstracijo za Avstrijo, temveč za demonstracijo za kralja Umberta, glavarja naroda italijanskega. Pri nekej drugej priložnosti je govoril generalni konzul o italijanskeje koloniji v Trstu. To irredentovcem seveda ni bilo prav, ker se vender o takej koloniji po njihovih mislih govoriti ne more, ko je ves Trst italijanski. Iz tega se vidi, da generalnega konzula so irredentovci le zaradi tega sovražili, ker je povsod pravilno postopal, kakor se spodobi zastopnikom prijateljske države in ni podpiral protiaustrijskega rovanja neklih elementov.

Parnellova pravda še sedaj ni končana, če tudi se zanjo **angleško** občinstvo več toliko ne zanimiva, vsaj je že toliko kakor gotovo, da bode Parnell oproščen. Sedaj je bilo zaslišanih več katoliških duhovnikov in jeden protestantski pastor. Te priče so se izjavile, da je bila liga potrebna za varstvo najemnikov. Liga ni pospeševala zločinov, pač pa jih odvrčevala. Jeden Parnellovih zagovornikov je predložil sodišču dolgo iskane knjige irske lige. V vsem so štiri knjige male oblike. Obravnava pa baje še ne bode kmalu končana. Trajati utegne še kaka dva meseca. Ko bode sodišče izreklo sodbo, bode pa opozicija v parlamentu porabila izid te pravde proti vladi. Izid te pravde bode mogoče uplival na bodoče volitve. Pri zadnjih volitvah so zmagali konservativci in unijonistični liberalci le zaradi tega, ker je narod imel napačne pojme o Parnellu in irski stranki sploh. Irske vodje je imel za zločince, in čisto naravno je, da se je izrekel proti temu, da bi se uprava dežele izročila v roke takim ljudem. Čisto drugače bode pa sedaj, ko bode narod vedel, da so Parnell in njegovi tovariši pošteni, ki družega ne želé, kakor blaginjo domovine svoje, ki deželne avtonomije, če se jim dá, ne bodo zlorabili proti Angliji.

Nemci v **Afriki** nemajo posebne sreče. Ne le, da jim delajo domačini velike težave, začele so jih sedaj pobirati še bolezn. Posebno črne osebnice razsajajo v Wissmanovi vojski. Wissman je zaradi tega že prosil, da bi mu poslali zdravnikov v Afriko

Dopisi.

Iz Škofjeloke 30. maja. [Izv. dop.] Da bi i naša čitalnica stopila v okrog drugih društev in zasobnikov, ki z radodarnimi darovi podpirajo plemenite namene podpornega društva za slovenske velikošolce, odločilo se je prirediti veselico v omenjeno svrhu.

Radostno presenečeni smo bili, ko so nam nekateri gospodje iz Ljubljane, na glasu kot izvrstni pevci in vrli družabniki radovoljno zagotovili svoje sodelovanje. Njim gre v prvi vrsti hvalo za preizvrstni uspeh, v vsakem oziru mikavnega in za naše razmere nenavadnega koncerta. A tudi domače moči posegle so srečno umes. V prvi vrsti nam je častno omenjati gđ. Grbčeve, ki je blagovolila usprejeti spremljevanje na glasoviru in pri tem pokazala svojo veliko izvežbanost in fini čut.

Da se je gg. pevcem posrečilo dobiti g. Bučarja glas, smo jim pred vsem hvaležni; njegov solo v Zajčevi „Domovini in ljubavi“ omilil se nam je nad vse. Skladba ta je kot navlaš za njegov glas in njegovo srce. On je vreden interpret besedam in melodiji omenjene skladbe; njegovi glasi segajo poslušalcu z nečuvno silo v srce buče čute, koje je udalnil skladatelj besedam in melodiji. Ugajala sta nam tudi jako prekrasna čveterospeva Lisinskega „Stanak“ in Ipavcev „Mrak“. Gospodje Bučar, Štamcar, Pianekski in Petrič očarali so nas se svojimi krasnimi in izvežbanimi glasovi.

Gospod Lozar pokazal je svojo tehnično spretnost na gosli, svirajoč ljubko kompozicijo Rodetovo „Air varie“, a tudi prepričal nas, da ume uživati se v igro in res predavati, ker v tem tiči po našem mnenju vsa sila dobrega goslarja.

V zborih „Što čutiš“ in „Pozdrav“ nastopilo je do 16 pevcev in pela sta se oba zbora precizno in s pravim ognjem. G. Pianekski močni, sonorni solo se je vrlo prilagal nežno spremljajočem čveterospevu. Koncert zaključil je živahen ples, v stranskih sobah razvila se je prav prijetna zabava in tudi — „megla“. Rajali smo do belega dne in še ta je moral nekoliko časa opominjati ustrajne čestilce Terpsihore, predno so mu prepustili prostor. V obče smo z izidom, bodi si v umetniškem ali pa v materialnem pogledu prav zadovoljni. Gg. iz Ljubljane se še jedenkrat prav iz srca zahvaljujemo za veliko prijaznost, da se navzlic slabemu vremenu neso ustrašili ne pota ne stroškov in nam priredili toli lep večer. Na skorajšnje svidenje!

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je prostovoljni požarni brambi v Litiji 80 gld.

— (Gosp. Ivan Jeretin,) posestnik v Zagradci in načelnik cestnemu odboru Litijskemu, prijavil je svojo kandidaturo izvrševalnemu odboru kluba narodnih poslancev kot naroden poslanec namesto odstopivšega g. dr. Sterbenca.

— (Pojasnilo.) V poslednjem „Nedeljskem pismu“ bilo je čitati, da na Gorenjskem v kmetijskih občinah kandiduje gosp. Karlin. To vest treba popraviti tako, da nasproti g. Deteli kandiduje na svojo roko Trnovski kaplan Kalan, a g. Karlin mu le sekunduje. O tem piše se nam z Gorenj-

skega: „Pretekli petek lazil je g. Kalan tod po Šenčurji, Cerkljah, Predoslih, Predvorom in v Vogljah ter se županom in župnikom ponujal za kandidata, da bi ga tudi volilnemu odboru priporočali. Danes pa smo že čuli iz ust dveh uplinskih županov, da ga volilnemu odboru ne bodeta priporočala. Jednako se je tudi več gg. duhovnikov tu okrog odločno izreklo proti njemu.“ Vročekrvnemu kaplanu Kalanu še gosp. Detela ni dovolj konservativen, zato ruje proti njemu. Preverjeni smo, da mirnomisleči gospodje duhovniki sami ne bodo odobravali tega svojeglavnega početja in da bodo spoznali, kako težko je sporazumljenje z gospodi à la Kalan, ki celó proti somišljenikom svojim spletkari.

— (Gospodu Povšetu odgovor.) V včerajšnjem „Slovencu“ skuša gosp. Povše nekako očistiti se peg, ki so se čitale v poslednjem našem „Nedeljskem pismu“. Stvar bi sicer imel zagovarjati naš listkar gosp. s., a ker smo sami v tej zadevi dobro poučeni, odgovarjamo sami takoj. — Gledé sadnotrznega društva Goriškega se je v našem listu že 1873. l. pisalo: „In ko je uže pri „Goričanih“ velikega konja jezdaril, se vender naposled tudi milostljivo na „Sočane“ ozre, in ti namestu da bi mu bili —, kakoršno je zaslužil, ga izvolé celó za predsednika sadjetrznemu društvu; pa možje so kmalu izprevideli, da je lože Povšeta hvaliti, nego ž njim v družbi kupčevati, kajti veliki genij njegov je zakrivil, da so družabniki sadjetrznega društva v kratkih dneh vsak po par stotakov — začrešnjari, po tem pa se jezni eden na drugega razšli.“ — To je faktum, pri katerem ostanemo in proti kateremu gosp. Povše o svojem času niti besedice ugovarjal ni. Da se pa je isti faktum čez dvakrat sedem let zopet ponavljal, tega pa gosp. Povše ne zanikava. „Mlekarska zadruga“ zavozila je pod pot, zadrugniki dobili so namestu 7 ali 8 soldov od litra (nekaterim obečalo se je celo po 13 soldov) samo po tri solde, nekateri pa še toliko ne. Vsi zadrugniki vkupje pa so izgubili mnogo tisočakov. Konec „Mlekarske zadruge“ je narodnogospodarsk polom, ki bode silno neugodno uplival na tukajšnje itak skromno podjetnost. Kako je bilo pri sosedni štajerski mlekarški zadrugi, zadrugnike Ljubljanske krvavo malo briga, ker preveč čutijo nedostatek v žepih svojih, da bi povpraševali, kolika je praznота v štajerskih mlekarških žepih. Kdo je kriv polomu, nečemo preiskavati. A gospod Povše sprožil je vso stvar, pod njegovo firmo se je zasnova, njega dolžé zadrugniki sami, in ti bi vender utegnili znati, kdo je kriv. S tem je glede „Mlekarske zadruge“ odgovora dovolj. Kdor hoče izvedeti kaj več, potrdi naj se v okolico Ljubljanske. Gledé diametralno nasprotujočih si pisem na Goriškem pa zadoščuj: Kar smo pisali, smo pisali.

— (Poštnege dihurja) imajo v Konjicah. Štev. 124. našega lista poslali smo dvakrat zaporedoma po deset izvodov v Konjice, a niti jeden izvod ni prišel raznim adresatom v roke. Kdo je vse liste kalabizoval, dognalo se bode morda v kratkem, ker so stvar naznanili sl. poštnemu ravnateljstvu v Gradcu.

— (Imenovanje.) Gosp. Vlad. Žitek, pravni praktikant pri deželnem sodišču v Gradcu, imenovan je avskultantom za Kranjsko.

— (Panika v nunske cerkvi.) Danes jutraj ob 8. uri prišlo je v nunske cerkvi pri šolski maši neki učenki slabo. Ko se zgrudi ne tla, bežati so začele vse učenke proti izhodu iz cerkve in niti kaplanu g. Kržiču niti navzočnemu redarju ni bilo mogoče ustaviti jih. Nesreča se hvala Bogu ni nobena zgodila, a skrajni čas bi že bil, da bi nunskega samostana vodstvo skrbelo za dobro nadzorstvo po sposobnih nadzornicah, — ali pa naj deželni šolski svet skrbi za to.

— (Strela) je včeraj udarila v blaznico na Studencu. Strela je odšla po strelovodu, le nekoliko blaznih vrgla je na tla, poškodovala pa nobenega.

— (Občni zbor podpornega društva) za bolne in onemogle delavce vršil se je zadnje dni ob mnogobrojni udeležbi. Društveni predsednik g. Bonač, pozdravlja društvenike in naprosi društvenega računarja in zapisnikarja g. Grilca, da prečita računski sklep za preteklo leto. Društvo je imelo dohodkov 462 gld. 64 kr., stroškov pa 710 gld. 62 kr. Premoženje iznaša 1971 gld. 78 kr. in je

naloženo v kranjski hranilnici. Gospod Delakorda poroča, da so vsi računi popolnem v redu. V odbor so bili izvoljeni: Ivan Bonač, predsednik; Jakob Kovačič, podpredsednik; Ignacij Šušteršič, blagajnik; Ivan Grilec, računovodja, razven teh v odbor Josip Majer in Fran Delakorda. Za pregledovalce računov so bili izvoljeni gg.: Ivan Hibšer, Ivan Schreiner in Josip Žgank.

— (V kranjsko hranilnico) uložilo je pretekli mesec 2307 strank 482.855 gold., 2181 strankam izplačalo se je 453.217 gold. 06 kr.

— (Izpred porotnega sodišča.) Zatožen je bil včeraj Andrej Švigelj, kmetki gostač iz Senožec, hudodelstva uboja. Zbrali so se fantje iz Senožec v gostilnici Zadnikarjevi dne 31. decembra preteklega leta, mej njimi tudi gluhonemi krojač Cene Sluga. Šalil se je in hotel vzeti iz ust zatožencu smodko. Ko pa je gluhonemi Cene Sluga zapustil gostilnico, in šel okolu vogla Mušičeve gostilne, bil je nepričakovano napaden, dobil je krepki udarec na levo stran glave, na sence, naposled tudi na desno stran života, ker ga je napadovalec, ko je že skoro nezavesten ležal na tleh, dvignil, ga treščil zopet ob tla, ga z nogami teptal in mu zlomil na desni strani jednjesto rebro. Že za prvo rano moral bi Cene Sluga gotovo umreti, a tudi vsled druge rane, bi bila nastala smrt in istini je gluhonemi Cene Sluga tudi vsled prizadetih ran umrl. Privlekel se je ubogi Cene Sluga še v hlev svoje hiše in imel še toliko moči, da je svojemu bratu povedal, da ga je pobil in pohodil zatoženi Andrej Švigelj. Zatoženi sicer dejanja ne taji, a pravi, da če je kaj storil, zgodilo se je vse v popolnej nezvesti, v pijanosti. Porotniki pa so potrdili glavno vprašanje zaradi hudodelstva uboja in obsojen je bil Andrej Švigelj na 6 let teške ječe, poostrene s postom in trdim ležiščem vsako leto.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Beligrad 3. junija. Vladi dohajajo iz vseh krajev po deželi telegrami, v katerih prebivalstvo izraža svoje veselje, da se je železnična pogodba razveljavila.

Novi York 3. junija. Po poročilih iz preplavljenega ozemlja je vsa dolina ob reki Conemaugh, kjer so bili v petek še pristave, mlini in mesta z več tisoč prebivalci, popolnoma opustošena, fužine v Johnstownu, kjer je delalo 7000 ljudi, razdejane. Zveza z Johnstownom zopet prosta. Kakor se čuje, je v Johnstownu 1500 ljudi poginilo. 600 mrličev je še v mestu; veliko jih je že pokopanih.

London 3. junija. O grozni nezgodi v Pensilvaniji prihajajo vedno strašnejše podrobnosti. Blizu 20.000 ljudi je usmrčenih in 8 vasi popolnoma razdejan. Odkar je bil 1868. leta potres v Peru, še jednake nesreče ni bilo. Počeni reservoir bil je 3½ milje dolg, 1 miljo širok in 100 čevljev globok.

Dunaj 4. junija. Po običajnem ceremonijelu danes cesar slovesno podelil Praškemu nadškofu Schönbornu baret, kardinal Ganglbauer, nuncij Galimberti, ministri, plemenitniki in generali bili prisotni pri svečanosti, ki se je zaključila z zahvalno pesnijo in z blagoslovom kardinala Schönborna. Potem vsprejel Schönborna in odposlanca papeževega v posebni avdijenci.

Kladno 4. junija. Strajk končan, ker se je tudi v jamah Praške železniške družbe delo pričelo. Tudi okolu Niršana strajk končan, izimši jame „Bohemiaschacht“ in „Mariaschein“.

Novi York 4. junija. Johnstown še gori. Misli se, da je pod razvalinami 2000 ljudi pokopanih. 1800 mrličev so že dobili. V Kernville našli so včeraj nad tisoč mrličev.

Razne vesti.

* (Pariško svetovno razstavo) obiskalo je dne 30. maja t. l. 251.000 in 31. maja pa 49.000 oseb.

* (Spalni železnični voz zgorel.) Po noči na 25. dan maja t. l. nastal je ogenj v spalnem vozu pri vlaku vozečem iz Peterburga, ko se je blizal postaji Vilejki v okraji Vilenskem. V vagonu, (lasti mejnarodne družbe) bil je ženijski polkovnik Fabricius s svojo rodino. Vlak so takoj ustavili in goreči voz odstranili. Vkljub došli pomoči zgorel je voz popolnem, zgorela sta pa žali-bože tudi polkovnikov otrok in njegova domača učiteljica. Drugo osebo se je rešilo pod milo nebo. Uničena je tudi vsa dragocena pertljaga.

* (Pogosti potresi.) Po okolici Tokijske na Japonskem imeli so od 28. marca pa do 6. apr. t. l. izredno veliko potresov. Prvi sunek čutili so dne 28. marca, kateri je bil precej močan in je trajal več minut, dasiravni ni bil toli močan kakor oni dne 8. februarja t. l. Naslednje dni ponavljali so se potresi dan na dan in ljudstvo, katero je sicer jako navajeno teh podzemeljskih prikaznij, polastil se je velik strah, ker se je balo, da se ne bi pripetila taka neizgoda, kakor 1855. V Tokiju imeli so v poslednjih 9 letih 592 potresov, mej temi samo lansko leto 181. Nesrečno ljudstvo!

Pevci pozor!

Danes zvečer točno ob 8. uri je skušnja za Vodnikovo slavnost v telovadnici ljudske šole na Grabnu.

Trajni zdravilni uspeh. Vsakršno trganje po hrbtu in vseh ter bolečine v čenkih uspešno ozdravi mazanje z Moll-ovim „Francoskim žganjem in soljo“. Cena steklenice 90 kr. Vsak dan razposilja po pošti na povzete A. Moll, lekarnar in c. kr. dvo. založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po čisti zabtevaj se izrečno Moll-ov prepart z njegovo varstveno znamko in podpisom. 4 (55-7)

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrto leta gld. 1.15.

Tuji:

3. junija.

Pri Slonu: Kohler iz Gorice. — Kuralt iz Zagreba. — Lukešić iz Grada. — Pollak z Dunaja. — Hajnal z Reke. — Goldstein iz Sovodnja.

Pri Maltai: Steinböck z Dunaja. — Mislav in Rosenberg z Dunaja. — Göbel z Dunaja. — Kresse iz Olmuca. — Luppis z Reke.

Pri Avstrijskem cesarju: A. J. Stangher iz Volovskega. — Schieber, Krain, Wall in Sichauer iz Emsa. — Tagwerker iz Bludenca. — Vičić iz Podgrada. — F. M. Stangher iz Volovskega.

Pri Bavarskem dvoru: Bombardi iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

1. junija: Matilda Satler, kleparjeva hči, 4 leta Florjanske ulice št. 46, za božjastjo.

3. junija: Urša Susteršič, gostija, 67 let, Cesta v mestni log št. 2, za rakom.

4. junija: Reza Črne fjakarjeva hči, 3½ let, Marije Terezije cesta št. 5, za škrlatno. — Lena Gantar, delavka, 65 let, sv. Petra cesta št. 7, za kapom.

Loterijske srečke 1. junija.

V Trstu:	29,	77,	39,	49,	51.
V Linci:	59,	60,	86,	71,	2.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
3. junija	7. zjutraj	732.6 mm.	18.4° C	sl. svz.	obl.	2.70 mm.
	2. popol.	731.7 mm.	19.8° C	sl. jz.	obl.	
	9. zvečer	732.2 mm.	17.4° C	sl. vzh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 18.5°, za 1.5° nad normalom.

Dunajska borza

dné 4 junija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

		včeraj	danes
Papirna renta	gld.	85.45	gld. 85.20
Srebrna renta	gld.	85.90	85.55
Zlata renta	gld.	109.05	104.45
5% marcna renta	gld.	100.40	100.45
Akcije narodne banke	gld.	904.—	905.—
Kreditne akcije	gld.	305.—	305.—
London	gld.	118.75	118.80
Srebro	gld.	—	—
Napol.	gld.	9.44	9.44½
C. kr. cekini	gld.	5.61	5.62
Nemške marke	gld.	58.05	58.10
4% državne srečke iz l. 1854	gld.	135	gld. — kr
Državne srečke iz l. 1864	gld.	100	176
Ogerska zlata renta 4%	gld.	101	75
Ogerska papirna renta 5%	gld.	96	80
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	gld.	104	75
Dunava reg. srečka 5%	gld.	100	124
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	gld.	119	—
Kreditne srečke	gld.	100	—
Rudolfove srečke	gld.	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	gld.	120	127
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	gld.	233	25

Košnja v najem

se bode oddajala v soboto dné 8. junija ob ½ 9. uri dopoldne travnikov „Mesarice“ v Logu in pod Rožnikom.

Kdor želi v zakup vzeti travnik „pod Rožnikom“ 7½ oral, treba da se zgleda pred 7. t. m. pri posestniku.

(418-1) J. Rode-Dogan v Ljubljani.

I. vipavska sadjarska zadruga

ima sedaj svojo prodajalnico v šolskem drevoredu za vodo, v lesenem pavilonu nasproti semenišču.

Prodajalnica je odprta od 6. do 11. ure dopoldne in od 2. do 6. ure popoldne. (411-2)

Jutri najlepše sveže

češnje

(rudeče mehkužnice) kilo po 14 do 16 krajcarjev. — Na debelo veliko cenejši!

Prevzete gostilnice.

Udano podpisani usoja si uljudno naznanjati, da je prevzel

gostilnico „Pri Raku“

(„Zum Krebsen“)

na Krakovskem nasipu.

Za dobre pijače (Koslerjevo carsko pivo), okusna gorka in mrzla jedila se bode najbolje skrbelo.

Vsak petek

ribe in raki.

Za mnogobrojni obisk prosi z velespoštovanjem

(410-1)

Hugo Pohl.

JAKOB KURENT

v Lukovci pri Brdu

izdeluje iz najboljšega blaga in prodaja po nizki ceni vsakovrstne (356-7)

bele, zelene in rujave posteklene

lončene peči,

štedilno orodje i. t. d.

Cinkova ploščevina,

izvrstni izdelek

(369-5)

ces. kralj. cinkove ploščivnice v Celji.

Jedino razprodajo za južne dežele cesarstva ima

D. Rakusch, trgovina z železom, v Celji.

NIZKE za prodajalce na drobno CENE. primerne

C. kr. priv.

kneza Auersperga

železniška tovarna

na Dvoru na Kranjskem

priporoča se za zalaganje

(217-25)

komerčnega litega blaga, peči v veliki izbi, ognjišče in ogajstvenih delov, kotlov v vsakršni obliki in velikosti itd. itd., litega blaga za stavbe: stebrov, omarjamačev, svetilničnih stebrov, priprostih in olepšanih, palic za okrižja, celih držališč, polževih stopnic, strešnih oken itd., cevij za stranišča, plino- in vodovode, celih vodovodnih naprav, vodnjakovih cevij, sesalnih rudniških priprav: stop in mečkal, pripraviljanih, zavornih naprav, strojev za vežanje kamnov, rudniških vozov itd., fužinskih naprav: valjarjev v pesek litih trdnih valjarjev litih v surovo železne oblikovnike, peresnih kladiv, klešč, škropcev, itd., strojev delov surovo litih in zlikanih, parnih strojev do 50 konjskih sil, rastlinjakov in paviljonov iz litega in kovanega železa, mlinskih priprav, papirničnih priprav, ovnov za vodne tavlbe, rezervarjev v vseh velikostih iz ploščevine in litega železa, turbin po Girardovej in Jonvalovej sistemu po 5 do 200 konjskih sil, transmisijskih priprav: vratil, plošč za jermenja, čelnih in stožnatih koles z lesenimi in železnimi zobmi, stalnih, s tenskimi in visečih steljk, plošč za konopce in žične vrvi, itd., strojev vodostolpnice, odvajajočih vododržnih strojev, vodnih kotes iz litega in kovanega železa, žaganih delov, kakor tudi priprav za parne in vodne žage in posamičnih cirkularnih Tavoletti in žag z jermom, stiskalnice: hidravlične stiskalnice, stiskalnic z vretenom in vodom, kopirnih suskalnic, itd., železa v palicah in osij iz kovanega pretopljenega železa.

Vprašanja glede cen se hitro odgovore.

Uljudno naznanjam, da sem odprl svojo

odvetniško pisarno

v Slovenjem Gradcu

in se p. n. občinstvu toplo priporočam.

Dr. Valentin Temnikar,

(408-3)

odvetnik v Slovenjem Gradcu.

RAZGLAS.

S tem se odprva XIV. kralj. ogerska

DRŽAVNA DOBRODEJNA LOTERIJA

katero čisti donesek se vsled najvišjega sklepa Nj. c. kr. apost. velečastva

z dné 4. novembra 1888. in z dné 25. januarja 1889.

porabi v prid pokojninskega zavoda ogerskih časnikačev, zaklada, ki se ima osnovati za kralj. ogerske uboge uradniške udove in sirote, splošne bolnice v Ungváru, deželnega ženskega industrijskega društva, deškega odgojalništva „Elisabeth“ v komitatu Háromszek, splošne bolnice v Csikszereci, protestantskega ženskega društva v Komornu, ogerskega centralnega „Fröbel“ ženskega društva in dobrodejnega ženskega društva v Oseku.

Na 8967 določeni dobitki znašajo po nastopnem igralnem načrtu

160.000 goldinarjev

in sicer:

1 glavni dobitok s . 60.000 gl.	100 dobitkov à 50 gl. = 5000 gl.
1 dobitok à 5000 gl. = 5000	1200 serij à 20 „ = 24000
5 „ à 1000 „ = 5000	2600 „ à 10 „ = 26000
10 „ à 500 „ = 5000	5000 „ à 5 „ = 25000
50 „ à 100 „ = 5000	

Žrebanje bode neprekljijljivo dne 27. junija 1889.

Srečka velja 2 gld. avstr. velj.

Srečke se dobivajo: Pri loterijskem ravnateljstvu v Budimpešti (Pešta, Glavni carinski urad, polzadstropje), — pri vseh loterijskih, solnih in davčnih uradih, skoro pri vseh poštah, pri „Merkurji“ na Dunaji in pri vseh mestih in večjih krajih nastavljenih organih za razpečevanje srečk.

V Budimpešti, dne 1. maja 1889.

(372-3)

Aleksander pl. Mariássy, sekijski načelnik v kralj. ogerskem finančnem ministerstvu in loterijski ravnatelj.

Kralj. ogersko loterijsko ravnateljstvo.